

ni jednom daljem ili bližem ugledu, već predstavljaju elemente iz kojih se formira jedna nova umetnička osobenost.

Osobenost Lubardina, i ako počiva na eklektičnom oplemenjivanju, obznanjuje se kao izvorna zato što je njegova osećajnost, iza svega toga, tako raskošno izvorna. Taj još vrlo mladi slikar ume da bude bizaran, načinom kojim sređuje ono što je doživeo po umetničkim zbirka i muzejima, ali nikad nije bizaran radi kakve prazne ni efektne slikarske fraze, već radi čitave bogate kantilene koju donosi sobom. To je mladić koji je svakako sišao sa brda, i odande sneo svoje urođeno osećanje, a odmah osetio potrebu da to osećanje saopšti umetničkim jezikom savremenog modernog života u koji se umešao.

Njegovo slikarsko saopštavanje je vrlo moderno, složeno, sa prostranim zahvatanjima u primere koji su oko njega, ali i sa saživljavanjima s tim primerima. Time je Lubarda pokazao veliku sposobnost za adaptaciju. On je, kao što se to često događa kad je slučaj sa sasvim svežim prirodoma, najmanje primitivnu u svom nadiranju kroz slikarstvo. Nijedno svoje osećanje ne daje direktno i u nadiranju, već oplemenjujući ga. Tako njegove slike izgube po nešto od sile i neposrednosti zamaha, ali dobiju u pitomosti obrade, u onom šaronu bliskosti, toplote i prijatnosti.

Ima stotine stvari koje se Lubardi može primetiti, ali skoro nijedna zbog koje se može ozbiljno ukoriti. Toliko je uvek, i kad je najbizarniji, prislan i simpatičan pri slikanju; toliko je svesrdno založen, mladićski i predano, kada rukuje ovom veštinom koju njegovi dedovi, drukčiji veštaci, a koji su mu ostavili ovo čudno, po malo arhaično, ime, nisu umeli.

POLITIKA, Beograd, 17. maj 1933.